

Meditacions: 19 de desembre

Reflexió per meditar el 19 de desembre. Els temes proposats són: confiança i temor de Zacaries; les lliçons del silenci; fiar-se de Déu.

ZACARIES i Isabel «eren justos davant Déu, irrepreensibles en el compliment de tots els manaments i observances del Senyor» (*Lc 1, 6*). L'Antic Testament està arribant a la plenitud. El Messies és a punt d'arribar-hi i l'Església ens proposa considerar la fe d'aquest matrimoni. Sant Josepmaria dialogava freqüentment amb els personatges de l'Evangeli que van tractar de prop

Jesús: «Aquest matí, he començat a encomanar-ho tot a Santa Isabel, i de seguida he passat a parlar amb el seu fill Joan, i amb Zacaries; i després amb la Verge, amb Sant Josep i amb Jesús: i és que en aquest tracte amb el Senyor passa com amb les amistats humanes, que s'amplia el cercle de coneixement, a través dels amics»^[1].

Desitgem preparar-nos per a la vinguda imminent del Salvador aprenent de l'evangeli a confiar en Déu. És veritat que acostumem a tenir moltes raons que ens empenyen a fiar-nos més de la nostra experiència o de la nostra visió de les coses. Per això ens sona tan familiar la pregunta, amb cert to de dubte, que fa Zacaries: «Com sabré que això és veritat?» (*Lc 1, 5*). Va ser a la recerca de certeses però es va trobar davant d'un eloqüent silenci diví, fins que es va complir el que tantes vegades havia pregat al Senyor.

Potser el pare del Baptista tenia por de no estar a l'alçada. També nosaltres busquem referències, seguretats, agafadors. Va argumentar que ja no tenia edat, que la seva dona no tenia condicions. Sempre passa el mateix: quan ens mirem a nosaltres mateixos, pensem que podem fer fracassar els plans de Déu. Ens sembla que som decisius i imprescindibles i la por ens bloqueja. «En un món en què correm el perill de confiar només en l'eficiència i en el poder dels mitjans humans, en aquest món estem cridats a redescobrir i testimoniar el poder de Déu que es comunica a la pregària»^[2]. L'Evangelí d'avui ens convida precisament a això: a confiar en Déu. Tot i haver dubtat, Zacaries s'ompliria de goig en escoltar l'anunci de Gabriel: «No tinguis por, Zacaries: Déu ha escoltat la teva pregària» (Lc 1, 13).

QUANTES coses devia aprendre Zacaries en aquells mesos de silenci. Tots intuïen que havia tingut una visió. No podia parlar però el seu rostre reflectia alguna cosa més que això: d'alguna manera s'havia tornat tremendament *expressiu*.

Segurament van ser molts dies de pregària intensa; aquell silenci li va permetre una proximitat especial amb Déu. Quan per fi va tornar a parlar, les seves paraules demostren que aquest temps li havia servit per preparar-se millor a la vinguda del seu fill, el precursor, i del seu nebot, el Messies esperat: «A l'instant Zacaries va recobrar la paraula i començà a beneir Déu» (Lc 1, 64).

Zacaries estava ple de goig. En aquelles setmanes segurament també va reconèixer el valor de molts gestos comuns, molt significatius quan no hi ha paraules: una picada d'ullet, una carícia, un somriure. Isabel potser intentaria intuir el que ell volia dir.

En tenien prou amb mirar-se i compartir el que Déu havia fet en les seves vides. Van voler viure en la intimitat aquest regal del Senyor, gaudir-lo junts i en silenci. Déu s'havia manifestat i no hi havia res més a dir: era el moment de gaudir-ne i somiar. «Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent parlava d'aquestes coses per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia ho guardava en el seu cor i es preguntava: “Què serà aquest infant?” Realment, la mà del Senyor era amb ell» (*Lc 1, 65-66*).

L'experiència de Zacaries ens ensenya que també nosaltres podem conèixer millor els plans de Déu a través de les persones i els esdeveniments que tenim al nostre voltant. I que potser no les hem entès abans perquè ens escoltàvem massa a nosaltres mateixos. «Cal aprendre a fiar-se i a callar davant del misteri de Déu i a contemplar en humilitat i

silenci la seva obra, que es revela en la història i que tantes vegades supera la nostra imaginació»^[3]. Quan fem silenci i escoltem Déu, com els va succeir a Zacaries i Isabel, ens omplim d'un goig immens en veure que Déu ens beneeix, fins i tot quan i on menys ho esperem.

SOVINT estimar i deixar-se estimar implica no dir a l'altre com ha de fer les coses. L'amor deixa lliure la persona estimada perquè s'expressi com vulgui. No li dicta ni exigeix maneres de manifestar l'afecte. De manera anàloga, una cosa semblant passa en la nostra relació amb Déu: ens il·lusiona deixar-nos sorprendre pel Senyor. La gràcia no és predictable, sinó que és lliure i creativa. Zacaries va poder comprovar com n'és de meravellosa la iniciativa divina. Va descobrir que

confiar sempre porta premi i que Déu és a prop en tot moment, encara que no ho sembli: «No et refiïs de mi... Jo sí que em refio de Tu, Jesús... Em lliuro als teus braços: hi deixo el que tinc, les meves misèries!»^[4].

Preparant el nostre cor per a l'arribada del Nen Jesús, podem demanar a aquest sant home la fe, la il·lusió i la paciència. Fe per demanar durant anys un miracle que va acabar succeint quan ja no hi havia esperança; il·lusió per somiar amb el Messies i la salvació que portaria Israel; i paciència amb ell mateix mentre aprèn a buscar la seguretat en Déu. L'amor sempre suposa un risc, perquè no és possible assegurar-lo; depèn de la voluntat de qui ens estima. Per això, demanem a Zacaries que ens ajudi en els moments d'inquietud, quan ens hem de fiar només de Déu. Ell és la nostra seguretat. Santa Teresa ho testificava amb molt poques paraules, però amb

gran fermesa: «Fieu-vos de la seva bondat, que mai no va fallar als seus amics»^[5].

«Ressona moltes vegades a l'Evangelí aquest *no tingueu por*: sembla la tornada de Déu que busca l'home. Perquè l'home, des dels orígens, també a causa del pecat, té por de Déu: “he tingut por i m'he amagat” (Gn 3, 10), diu Adam després del pecat. Betlem és el remei a la por, perquè malgrat el “no” de l'home, allà Déu sempre diu “sí”: serà per sempre Déu amb nosaltres. I perquè la seva presència no inspire por, es fa un infant tendre»^[6]. A la Mare de Déu podem demanar-li que sapiguem fiar-nos del Senyor, de la seva bondat i del seu afecte; que no tractem de controlar Déu i que ens deixem sorprendre per la seva Providència amorosa.

[1] Xavier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Rialp, Madrid, 2000, p. 259.

[2] Benet XVI, Audiència general, 13-VI-2012.

[3] Francesc, Àngelus, 24-VI-2018.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 113.

[5] Santa Teresa de Jesús, *Llibre de la vida*, 11, 4.

[6] Francesc, Homilia, 24-XII-2018.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-19-de-desembre/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-19-de-desembre/)
(11/01/2026)